

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ოცდათორმეტი

Jeff Pippenger

2026-01-20

ნომერი ოცდათორმეტი

იოელის წიგნამდე მისვლა ნელი სვლით მიმდინარე მოგზაურობა იყო, და ამაში პეტრე ჩვენი მოწმეა. პეტრე ღვთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი სიმბოლოა, თუმცა განა ყველა ასეთი არ არის? პეტრე იმყოფება კესარია ფილიპეში; იგი ასევე არის ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, ზედა ქოხში, მესამე საათზე, და შემდეგ იმავე დღის მეცხრე საათზე — ტამარში. იესო ჯვარს აცვეს მესამე საათზე და მეცხრე საათზე აღესრულა. პეტრეს კესარიაში უხმობენ მეცხრე საათზე, მაგრამ კესარია, რომლისკენაც მას მოუწოდებენ კორნელიუსის ამბავში, არ არის კესარია ფილიპე ჰერმონის მთის ძირას; ეს იყო ზღვისპირა კესარია, რომელსაც კესარია მარიტიმა ეწოდებოდა.

კესარია მარიტიმა არის ხმელთაშუა ზღვის სანაპირო ქალაქი, თანამედროვე თელ-ავივიდან დაახლოებით 30–35 მილით ჩრდილოეთით (აგებული ჰეროდე დიდის მიერ, როგორც დიდებული რომაული საპორტო ქალაქი). იგი ხშირად გვხვდება საქმეების წიგნში (მოხსენიებულია 15-ჯერ) და სწორედ მას გულისხმობს უმეტესობა, როდესაც ახალ აღთქმაში უბრალოდ „კესარიას“ მოიხსენიებს. იქ ცხოვრობდა მახარებელი ფილიპე თავის ოთხ წინასწარმეტყველ ქალიშვილთან ერთად (საქმ. 8:40; 21:8). პავლე იქ ორი წლის განმავლობაში იყო დატყვევებული, წარდგა მმართველ ფელიქსისა და ფესტუსის, აგრეთვე მეფე აგრიპას წინაშე (საქმ. 23–26). შესაძლოა, კიდევ უფრო მნიშვნელოვანი ის არის, რომ პეტრემ აქ უქადაგა რომაელ ასისტავს, კორნელიუსს — წარმართთა ქრისტიანობაზე მოქცევის პირველი დიდი შემთხვევა (საქმ. 10), ახ. წ. 34 წელს, როდესაც დასრულდა ის კვირა, რომლის განმავლობაში ქრისტემ მრავალთან აღთქმა დაამტკიცა.

და იგი მრავალთან დაამტკიცებს აღთქმას ერთი შვიდეულის განმავლობაში; ხოლო შვიდეულის შუაში შეწყვეტს მსხვერპლსა და შესაწირავს, და სისამაგლეთა გავრცელების გამო გააპარტახებს მას, და ეს გაგრძელდება აღსასრულამდე, და განსაზღვრული დაიდვრება გაპარტახებულზე. დანიელი 9:27.

კესარია მარიტიმა იუდეის რომაულ ადმინისტრაციულ დედაქალაქად და წარმართთა მნიშვნელოვან ცენტრად მსახურობდა. კესარია ფილიპესი სხვა ქალაქია, რომელიც უკიდურეს ჩრდილოეთში, ჰერმონის მთის ძირის მახლობლად (გალილეის ზღვისგან დაახლოებით 25–30 მილით ჩრდილოეთით), მდებარეობს იმ ტერიტორიაზე, რომელსაც დღეს გოლანის მაღლობების მხარეს უწოდებენ (თანამედროვე ბანიასი). იგი მხოლოდ სახარებებშია მოხსენიებული (მათე 16:13 და მარკოზი 8:27), მაშინ, როდესაც იესომ თავისი მოწაფეები კესარია ფილიპეში წაიყვანა. ეს არის ცნობილი ადგილი, სადაც პეტრემ აღიარა, რომ იესო არის „ქრისტე, ძე ცოცხალი ღმერთისა“, და სადაც

იესომ განაცხადა: „ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას“ (მათე 16:13–20). ეს იყო წარმართული მხარე, ბერძნული ღმერთების ტაძრებით, განსაკუთრებით თხისღმერთ პანისადმი მიძღვნილი საკურთხევლებით; პანის მღვიმე „ჯოჯოხეთის ბჭეებად“ იწოდებოდა, რაც იესოს იქ წარმოთქმულ განცხადებას განსაკუთრებით შთამბეჭდავს ხდის.

ორი ქალაქი გეოგრაფიულადაც და ისტორიულადაც სრულიად განცალკევებულია — ერთი სამხრეთ-დასავლეთში მდებარე ხალხმრავალი რომაული საზღვაო ნავსადგურია, მეორე კი ჩრდილოეთის ელინისტურ-წარმართული ადგილი, იორდანეს მდინარის სათავეებთან ახლოს. სანაპირო ქალაქი დომინირებს მოციქულთა საქმეების წიგნში, ხოლო ჩრდილოეთისა ცენტრალურია სახარებებში გადამწყვეტი მნიშვნელობის მქონე მომენტში. ზღვის კესარია რომის — მხეცის — სიმბოლოა, ხოლო ხმელეთის კესარია გველემაპის სიმბოლოა. დას უაიტი განსაზღვრავს პერიოდს ჯვრიდან ორმოცდამეათედის დღემდე, „ორმოცდამეათედის პერიოდს“, რომელიც ჯვართან დაიწყო და ორმოცდამეათედის დღეს დასრულდა.

გულისმოდგინე წყურვილით მოველი იმ ჟამს, როდესაც ორმოცდამეათე დღის მოვლენები განმეორდება იმაზე აღმატებული ძალითაც კი, ვიდრე იმ შემთხვევაში იყო. იოანე ამბობს: „ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეციით, რომელსაც დიდი ხელმწიფება ჰქონდა; და ქვეყანა განათდა მისი დიდებით.“ მაშინ, როგორც ორმოცდამეათე დღის ჟამს, ხალხი მოისმენს მათთვის ნათქვამ ჭეშმარიტებას, ყოველი კაცი თავის ენაზე.

„ღმერთს შეუძლია ახალი სიცოცხლე შთაბეროს ყოველ სულს, რომელსაც გულწრფელად სურს, რომ მას ემსახუროს; და შეძლებს ბაგეებს საკურთხევლიდან აღებული ცეცხლმოდებული ნაკვერჩხლით შეეხო და ისინი მისი ქების წარმოსათქმელად მჭევრმეტყველნი გახადოს. ათასობით ხმა აღივსება ძალით, რათა ღვთის სიტყვის საოცარი ჭეშმარიტებანი გამოაცხადოს. ენაბორძიკი ენა გაიხსნება, და მორცხვნი გაძლიერდებიან, რათა ჭეშმარიტების შესახებ მამაცი მოწმობა ატარონ. დაე, უფალი დაეხმაროს თავის ხალხს, რომ სულის ტაძარი ყოველგვარი შებილწვისაგან განიწმინდონ და მასთან ისეთი ახლო კავშირი შეინარჩუნონ, რომ იყვნენ გვიანი წვიმის თანამონაწილენი, როცა იგი გადმოიღვრება.“ Review and Herald, July 20, 1886.

ტექნიკურად, ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულის პერიოდი პირველნაყოფთა დღესასწაულზე უნდა დაიწყოს, რაც ქრისტეს აღდგომას შეესაბამება; მაგრამ ჯვარზე სიკვდილის გარეშე არ იარსებებდა სისხლი, რომელიც აღმდგარ მაცხოვარს თან უნდა წაეღო, როცა აღდგა. მისი სიკვდილის გარეშე იგი, როგორც სიცოცხლის პური, ხმიადის დღესასწაულის დღეს არ იქნებოდა განსვენებული, ხოლო სიცოცხლის პურს მართებდა განსვენება მის წინმსწრებად, ვიდრე პირველნაყოფთა დღესასწაულზე აღდგებოდა; ამგვარად დაიწყო ორმოცდაათდღიანი პერიოდი, რომელმაც ორმოცდამეათე დღის დღემდე და დღესასწაულამდე მიიყვანა.

როდესაც ქრისტე მოვიდა, რათა დაემტკიცებინა აღთქმა ერთი შვიდეულით, ეს შვიდეული დაიწყო მისი ნათლობით; ხოლო შემდეგ, „შვიდეულის შუაში,“ სამი

წელიწად-ნახევრის შემდეგ, იგი ჯვარს აცვეს, გაუფუარებელი პურის დღეს სამარხში განისვენა, კვირას კი აღდგა, როგორც ქერის მოსავლის პირველნაყოფთა დღესასწაული, და ამგვარად დაიწყო ორმოცდაათდღიანი პენტეკოსტური ჟამი, რომელიც აღწევდა ხორბლის პირველნაყოფთა დღესასწაულამდე. ჯვრიდან შვიდეულის დასასრულამდე, კიდევ სამი წელიწად-ნახევრის შემდეგ, ეს შვიდწლიანი პერიოდი თავის დასასრულს მიუახლოვდა კესარია მარიტიმელი კორნელიუსით, რომელიც გახდა პირველი წარმართი მოქცეული — ქრისტიანულ ეკლესიაში — შვიდეულის ბოლოს, ახ. წ. 34 წელს.

კვირა, რომლის განმავლობაშიც ქრისტე მოვიდა აღთქმის დასამტკიცებლად, წინასწარმეტყველურად 2,520 დღეა, ხოლო ჯვარი არის „კვირის შუაგულში“, ამიტომ ნათლობის შემდეგ გასული იყო 1,260 დღე და კორნელიუსის მოქცევამდე დარჩენილი იყო 1,260 დღე. ჯვარზე ქრისტე მესამე საათზე ჯვარს აცვეს, და იგი მეცხრე საათზე მოკვდა. ეს იყო ორმოცდამეათედის პერიოდის დასაწყისი, ხოლო დასასრულს (რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით განასახიერებს), ორმოცდამეათე დღის დღეს, პეტრე იოელის წიგნიდან თავის პირველ ქადაგებას მესამე საათზე წარმოთქვამს ქორედში, სადაც ქრისტე თავის აღდგომის დღეს მოწაფეებს შეხვდა. შემდეგ პეტრე იოელზე თავის მეორე ქადაგებას ტაძარში მეცხრე საათზე წარმოთქვამს. ცხადია, მესამე და მეცხრე საათი ორმოცდამეათედის პერიოდის დასაწყისისა და დასასრულის ალფა და ომეგა სიმბოლოა.

ხაზი ხაზზე, როდესაც ამ ორი მოვლენის მესამე და მეცხრე საათს შევუსაბამებთ, ამ ექვს საათს ვპოულობთ, როგორც წინასწარმეტყველურ პერიოდს, რომელიც ორივე შემთხვევაში განყოფის მოწმობას წარმოადგენს. ქრისტე გადადის სიცოცხლიდან სიკვდილში და კვლავ სიცოცხლეში. იგი გადადის მიწიდან ზეცაში და კვლავ მიწაზე ბრუნდება. პეტრე ტაძრის გარეთ არის და შემდეგ ტაძრის შიგნით. ცხადია, მესამე საათიდან მეცხრე საათამდე სხვა პარალელური შესაბამისობანიც არსებობს, მაგრამ თავდაპირველად უნდა განვიხილოთ პეტრე, კორნელიუსი და კესარია ზღვის პირას.

როგორც იმ წინასწარმეტყველურ დაყოფებში, რომლებიც ექვსი საათით არის წარმოდგენილი, როდესაც ანგელოზი კორნელიოსთან იქნა გაგზავნილი, რათა მისთვის ებრძანებინა პეტრეს მოსაყვანად გაეგზავნა კაცი, ეს იყო მეცხრე საათი.

იყო ერთი კაცი კესარიაში, სახელად კორნელიუსი, ასისტავი იმ რაზმისა, რომელსაც იტალიური რაზმი ეწოდებოდა; ღვთისმოსავი კაცი და ღვთის მოშიში მთელი თავისი სახლეულობით, რომელიც მრავალ მოწყალებას გასცემდა ხალხისთვის და ყოველთვის ღმერთს ევედრებოდა. მან ნათლად იხილა ხილვაში, დღის დაახლოებით მეცხრე საათზე, ღვთის ანგელოზი, რომელიც შევიდა მასთან და უთხრა მას: კორნელიუს! ხოლო მან, როდესაც შეხვდა მას, შეშინდა და თქვა: რა არის, უფალო? და მან უთხრა მას: შენი ღოცვები და შენი მოწყალებანი აღვიდა სამახსოვროდ ღვთის წინაშე. ახლა კი გაგზავნე კაცები იოპეში და მოიხმე ვინმე სიმონი, რომელსაც პეტრე ერქვა. საქმეები 10:1-5.

ანგელოზის მოსვლა არის გზავნილისა და გზისნიშნის სიმბოლო, და ანგელოზი ადასტურებს, რომ ეს არის გზისნიშანი, როცა ამბობს: „შენი ღოცვები და შენი

მოწყალეზანი აღსულან სამახსოვროდ ღვთის წინაშე.“ კვირის დასასრულის გზისნიშანი არის ის, რომ კორნელიუსმა პეტრეს მოუხმო მეცხრე საათზე, ოთხდღიანი მარხვის შემდეგ, და ამას ეწოდება „სამახსოვრო“, რაც გზისნიშანია. როგორც „ასისტავი“, კორნელიუსი ასი კაცის მეთაური იყო.

როდესაც პეტრე კესარია ფილიპეშია მათეს მეთექვსმეტე თავში, არ არის ნახსენები რაიმე ჟამი. კესარია ფილიპე არის იმ ქალაქის სახელწოდება იმ დროს, როდესაც იესომ მოწაფეები იქ წაიყვანა. დანიელის მეთერთმეტე თავის ისტორიაში, მუხლები ცამეტიდან თხუთმეტამდე — მუხლები, რომლებიც აღსრულდა პანიუმის ბრძოლაში და რომლებიც განასახიერებს ომს, რომელსაც შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონი მიჰყავს — კესარია ფილიპეს ერქვა პანიუმი. პეტრე იმყოფება მუხლებში ცამეტიდან თხუთმეტამდე, როდესაც იგი კესარია ფილიპეშია, რომელიც პანიუმია.

იმის დადგენა, რომ პანიუმის ბრძოლა იყო დანიელის მეთერთმეტე თავის ცამეტიდან მეთხუთმეტე მუხლების აღსრულება, და რომ ეს მუხლები და პანიუმის ბრძოლის ისტორია მიუთითებს ომზე, რომელსაც შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონი მოსდევს, სწორედ ის არის, როგორც „ხაზი ხაზზე“-ს მეთოდოლოგიაა მოწოდებული იმუშაოს. ამ მეთოდოლოგიის გამოყენება მოითხოვს, რომ კესარია ფილიპე და პანიუმი თანხვედრილ იქნეს, რადგან წინასწარმეტყველების უმთავრესი წესი, რომელიც ამ ჭეშმარიტებას ეხება, ის არის, რომ „ყოველი ძველი წინასწარმეტყველი უფრო მეტად ჩვენს დღეებზე ლაპარაკობდა, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თვითონ ცხოვრობდა.“ პავლეც ამბობს, რომ წინასწარმეტყველთა სულები წინასწარმეტყველებს ემორჩილებიან; ამგვარად, ისინი არა მხოლოდ ყველანი უკანასკნელ დღეებს აღნიშნავენ, არამედ ყველანი თანხმობაშიც არიან.

ამ მიზეზით, თუ და როცა პანიუმი ღვთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში განისაზღვრება როგორც პანიუმი და შემდგომ როგორც კესარია ფილიპე, ორივე უნდა იქნეს გამოყენებული უკანასკნელ დღეებში, და ისინი ერთმანეთთან თანხვედრაში უნდა იყვნენ, რადგან ერთი და იგივე ქალაქია.

ამ ლოგიკასთან კავშირში, თუმცა ოდნავ განსხვავებულად, დგანან კესარია ფილიპესი და კესარია მარიტიმა. პეტრე ქრისტესთან ერთად წავიდა კესარია ფილიპეში, მაგრამ სულიწმიდის მიერ იქნა გაგზავნილი კესარია მარიტიმაში. თუმცა ორივე კესარიაში სწორედ პეტრეა აღთქმის მთავარი პიროვნება. ამ ხაზში საკვირველი ის არის, რომ მეცხრე საათზე ეწვია ანგელოზი კორნელიუსს და დაარიგა, რომ პეტრესთვის მოეწვია. პეტრე კესარიაში წინასწარმეტყველური სიმბოლოა, მაგრამ ეს ორი კესარია მკაფიოდ განსხვავდება ერთმანეთისგან. ერთი არის ზღვისპირა კესარია, ხოლო მეორე — ხმელეთზე მდებარე კესარია. ზღვისპირა კესარია წარმართებთან არის დაკავშირებული, და კორნელიუსი იყო პირველი წარმართი მოქცეული ზუსტად აღთქმის კვირის დასასრულს, ახ. წ. 34 წელს. ზღვისპირა კესარია არის მეცხრე საათი და შეესაბამება პეტრეს ტაძარში ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე და ქრისტეს სიკვდილს მეცხრე საათზე.

კესარია ხმელეთზე, ანუ კესარია ფილიპე, არის მესამე საათი. არჩევის სხვა შესაძლებლობა არ არსებობს. დასაწყისში კესარია ფილიპე — მესამე საათი, ხოლო ბოლოს კესარია მარიტიმა — მეცხრე საათი. ფილიპე არის ექვსსაათიანი პერიოდის ალფა, ხოლო მარიტიმა — ომეგა. მეცხრე საათის ომეგა იყო ქრისტეს სიკვდილი ალთქმის კვირის შუაგულში, და პეტრეც ტაძარში, ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, ასევე მეცხრე საათთანაა დაკავშირებული. კორნელიოსის მიერ პეტრეს მოხმობა შეესაბამება ქრისტეს სიკვდილს, რომელიც საკვირაო კანონის წინასახეა, და აგრეთვე პეტრეს ტაძარში ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, რაც კვლავ საკვირაო კანონის წინასახეა. კორნელიოსი, როგორც პირველი წარმართი მოქცეული, წარმოადგენს მეთერთმეტე საათის პირველ მუშაკს საკვირაო კანონის ჟამს.

მესამე ჟამი, როდესაც ქრისტე ჯვარს აცვეს, და მესამე ჟამი, როდესაც პეტრე ზემო ოთახში იყო, აუცილებლად და მხოლოდ კესარეა ფილიპეს უნდა წარმოადგენდეს. ზემო ოთახი, რომელშიც პეტრე ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულის დღეს იმყოფებოდა, სწორედ ისივე ზემო ოთახი იყო, სადაც ქრისტე თავისი აღდგომის, ამალეებისა და გარდამოსვლის შემდეგ გამოჩნდა. ქრისტე მივიდა ზემო ოთახში და შემდეგ, ორმოცდაათი დღის შემდეგ, ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, პეტრემ ოიელის წიგნის უწყება იმავე ზემო ოთახში წარადგინა.

კესარია ფილიპე არის მესამე ჟამი, რომელიც შეესაბამება ჯვარცმას და სულთმოფენობის ზედა ოთახს. ჯვარცმა გაფანტვის სიმბოლოა, ხოლო ზედა ოთახი — ერთობის სიმბოლო. ეს კესარია ფილიპეს წარმოაჩენს იმ წერტილად, რომელიც უშუალოდ კვირის კანონს წინ უსწრებს, სადაც ერთი კლასი იფანტება, ხოლო მეორე იკრიბება. როდესაც პანიუმის ბრძოლის ისტორია კვლავ დაიწყებს გამეორებას, უგუნური და გონიერი ქალწულები სამუდამოდ განცალკევდებიან, და ისინი ჯვრის გამო განცალკევდებიან, რომელიც კვირის კანონის მოახლოებას წარმოადგენს. სწორედ კესარია ფილიპეში დაიწყო ქრისტემ მოახლოებული კვირის კანონის შესახებ სწავლება. როდესაც მან ეს გააკეთა, პეტრე ამ ცნობას წინ აღუდგა; ამრიგად, ცხრა მუხლში პეტრე წარმოადგენს იმათაც, ვინც იბეჭდება, და იმათაც, ვინც ჯვრის ცნობით იფანტება, რომელიც კვირის კანონია.

იგი ეუბნება მათ: ხოლო თქვენ ვისამბობთ, რომ მე ვარ?

ხოლო სიმონ პეტრემ მიუგო და თქვა: შენ ხარ ქრისტე, მე ცოცხალი ღვთისა.

და იესომ მიუგო და უთხრა მას: ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარიონა, რადგან ხორცსა და სისხლს არ გაუცხადებია ეს შენთვის, არამედ ჩემს მამას, რომელიც ზეცაშია. და მე გეუბნები შენცა: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე აღვაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. და მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს; და რასაც შეკრავ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი ქვეყანაზე, გახსნილი იქნება ცაში.

მაშინ უბრძანა მან თავის მოწაფეებს, რომ არავისთვის ეთქვათ, რომ იგი იყო იესო ქრისტე. იმ დროიდან დაიწყო იესომ თავისი მოწაფეებისათვის იმის ჩვენება, რომ მას უნდა წასულიყო იერუსალიმში, და მრავალი რამ დაეთმინა უზუცესთაგან,

მღვდელმთავართაგან და მწიგნობართაგან, და მოკლულიყო, და მესამე დღეს აღმდგარიყო.

მაშინ პეტრემ იგი განზე გაიყვანა და დაუწყო შერისხვა, ეუბნებოდა: ღმერთმა დაგიფაროს, უფალო; ეს არ შეგემთხვევა შენ.

მაგრამ იგი შემობრუნდა და უთხრა პეტრეს: განმიდექ უკან, სატანა; შენ ხარ ჩემთვის საცდური, რადგან შენ ზრახავ არა იმას, რაც ღვთისაა, არამედ იმას, რაც ადამიანთაა. მათე 16:15–23.

მესამე საათის ჯვარცმა და პეტრეს ქადაგება ზედა ოთახში თანხვედრაში მოჰყავს მეგრძოლი ეკლესიის წინასწარმეტყველური გადასვლა — მეგრძოლი ეკლესიისა, რომელიც განისაზღვრება როგორც ეკლესია, სადაც არის როგორც ხორბალი, ისე ღვარძლი — გამარჯვებულ ეკლესიამდე. გამარჯვებული ეკლესია არის ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულის პირველნაყოფი ხორბლის შესაწირავი, რაც არის საკვირაო კანონი. როდესაც ღვარძლი და ხორბალი სიმწიფეს მიაღწევენ, ანგელოზები ამ ორ კლასს ერთმანეთისგან განაცალკევებენ. სწორედ ის წვიმაა, რომელმაც 9/11-ს დაიწყო ცვრა, რაც ხორბალსა და ღვარძლს ნაყოფის გამოსაღებად მოიყვანს.

ექვსსაათიანი პერიოდი ასახავს ექსეტერის ბანაკის შეკრების ისტორიას 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე, ქრისტეს ტრიუმფალურ შესვლას იერუსალიმში და მეფე დავითის იერუსალიმში შესვლას კიდობნით. მეცხრე საათი ასევე არის საღამოს მსხვერპლშეწირვის დრო, დაახლოებით დღის 3 საათზე.

აჰა, ეს არის ის, რაც უნდა შესწირო სამსხვერპლოზე: ორი ერთი წლის კრავი ყოველდღიურად, განუწყვეტლივ. ერთი კრავი შესწირე დილით, ხოლო მეორე კრავი — საღამოს. გამოსვლა 29:38, 39.

სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „საღამოც“, ზოგჯერ გადმოიცემა როგორც „საღამოებს შორის“. „საღამოებს შორის“ მიუთითებს ექვსსაათიან პერიოდზე, მესამე და მეცხრე საათებს შორის. ქრისტეს აღთქმისეული კვირა წარმოადგენს ჯვარზე არსებულ ექვსსაათიან პერიოდს, რომელიც ხდება ალფა ორმოცდამეათე დღის ექვსსაათიანი პერიოდისათვის. აღთქმისეულ კვირაში ორი მოწმე მიუთითებს ექვსსაათიან პერიოდზე, რომელიც უშუალოდ არის დაკავშირებული არა მხოლოდ წმიდა კვირის წინასწარმეტყველებასთან, არამედ ორმოცდამეათე დღის სეზონის სიმბოლოებთანაც. შემდეგ კი, სწორედ იმავე წინასწარმეტყველური კვირის დასასრულს, პეტრე მეცხრე საათზე კესარიაში იწოდება. ის ფაქტი, რომ წმიდა კვირის იმავე წინასწარმეტყველურ სტრუქტურაში არსებობს სამი მეცხრე საათი, რომელთაგან ორი ექვსსაათიანი პერიოდის ომეგა-დასასრულია — პერიოდისა, რომელიც ასევე დილისა და საღამოს შესაწირავებს შორის დრო იყო — წინასწარმეტყველური აუცილებლობით მოითხოვს, რომ არსებობდეს მესამე საათი, როგორც იმ პერიოდის ალფა, რომელიც კორნელიოსის მეცხრე საათზე დასრულდა.

ორი კესარია, ორივეგან პეტრე როგორც ცენტრალური ფიგურა, კესარია ფილიპეს ამოიგნობენ, როგორც მესამე საათს. ეს ექვსსაათიანი პერიოდი კესარიით იწყება და კესარიითვე მთავრდება, რადგან დასასრული დასაწყისის მიერ არის

ილუსტრირებული.

პასექის კრავი სადამოს უნდა დაკლულიყო, რაც მეცხრე საათია — როდესაც ქრისტე მოკვდა.

და თქვენ შეინახავთ მას იმავე თვის მეთოთხმეტე დღემდე; და ისრაელის კრებულის მთელი საზოგადოება დაკლავს მას სადამოს. გამოსვლა 12:6.

ლოცვის ჟამი აგრეთვე მეცხრე საათია, რადგან ეს იყო სადამოს მსხვერპლშეწირვის ჟამი.

დაიდგას ჩემი ლოცვა შენს წინაშე საკმევლად, და ხელთა ჩემთა აღპყრობა — სადამოს მსხვერპლად. ფსალმუნნი 141:2.

სადამოს მსხვერპლშეწირვის ჟამის ლოცვის ჟამთან შესაბამისობაში, ეზრა სადამოს მსხვერპლშეწირვის დროს ლოცულობს; ამრიგად, იგი ლოცულობს მეცხრე ჟამს, როდესაც პეტრე ტაძარშია, როდესაც ქრისტე აღესრულა და როდესაც კორნელიოსს ეუწყა, რომ პეტრესთვის მოეწვია.

და სადამოს მსხვერპლშეწირვის ჟამს აღვდექი ჩემი მწუხარებიდან; და, ჩემი სამოსლისა და მოსასხამის დახვევის შემდეგ, მუხლებზე დავეცი და ხელები გავიწოდე უფლის, ჩემი ღმერთის, მიმართ. ეზრა 9:5.

თავის ლოცვაში ეზრა ინანიებს მას შემდეგ, რაც მიხვდა, რომ ისინი, ვინც ბაბილონიდან გამოვიდნენ ტაძრისა და იერუსალიმის აღსადგენად, წარმართ ცოლებს შეერთებოდნენ.

და როცა ეზრამ ილოცა, აღიარა თავისი ცოდვა, ტიროდა და დაემხო ღვთის სახლის წინაშე, მასთან ისრაელიდან შეიკრიბა კაცთა, ქალთა და ბავშვთა მეტად დიდი კრებული, რადგან ხალხი ძლიერად ტიროდა. და შეხანიამ, იეხიელის ძემ, ელამის ძეთაგან ერთ-ერთმა, მიუგო და უთხრა ეზრას: ჩვენ შევცოდეთ ჩვენი ღვთის წინაშე და ამ ქვეყნის ხალხთაგან უცხო ცოლები შევიერთეთ; მაგრამ ახლაც არის იმედი ისრაელისათვის ამ საქმეში. ახლა კი აღვუთქვამთ აღთქმა ჩვენს ღმერთს, რომ გავუშვებთ ყველა ცოლს და მათგან შობილთაც, ჩემი ბატონის რჩევისამებრ და მათი რჩევისამებრ, რომელნიც ძრწიან ჩვენი ღვთის მცნების წინაშე; და ეს აღსრულდეს რჯულის მიხედვით. აღდეგ, რადგან ეს საქმე შენ გეკუთვნის; ჩვენც შენთან ვიქნებით; გამხნევდი და იმოქმედე.

მაშინ აღდგა ეზრა და დააფიცა მთავარ მღვდლები, ლევიანები და მთელი ისრაელი, რომ ამ სიტყვის მიხედვით მოიქცეოდნენ. და დაიფიცეს. შემდეგ ეზრა ადგა ღვთის სახლის წინიდან და შევიდა ელიაშიბის ძის, იოხანანის, პალატაში; და როცა იქ მივიდა, არც პური უჭამია და არც წყალი დაუღევია, რადგან გლოვობდა ტყვეობიდან დაბრუნებულთა დანაშაულის გამო. და გამოაცხადეს მთელ იუდასა და იერუსალიმში ტყვეობის ყველა ძეთათვის, რომ შეკრებილიყვნენ იერუსალიმში; და რომ ვინც სამ დღეში არ მოვიდოდა, მთავართა და უზუცესთა განჩინებისამებრ, მთელი მისი ქონება დაექვემდებარებოდა ჩამორთმევას, ხოლო თვითონ განეშორებოდა ტყვეობიდან დაბრუნებულთა კრებულს. მაშინ იუდასა და ბენიამინის ყველა კაცი სამ დღეში შეიკრიბა იერუსალიმში. ეს იყო მეცხრე თვე,

თვის მეოცე დღე; და მთელი ხალხი იჯდა ღვთის სახლის მოედანზე, ძრწოდა ამ საქმის გამო და დიდი წვიმის გამო. ეზრა 10:1–9.

ას ორმოცდაოთხი ათასის აღთქმა წარმოდგენილია, როგორც განცალკევება იმათგან, რომელთაც უცხო ცოლები ჰყავდათ შეყვანილი. ეს არის ბრძენი და უგუნური ქალწულების განცალკევება, და იგი ხდება მეცხრე საათზე, რაც არის ქრისტეს სიკვდილი, პეტრე ტაძარში ორმოცდამეათე დღესასწაულზე, და პეტრეს მოწოდება კესარიასი ზღვისპირას. ეზრასეული განცალკევება ასევე არის ლევიანთა განწმენდა აღთქმის მაცნის მიერ მალაქიას მესამე თავში. მალაქიაში აღწერილი განწმენდა წარმოაჩენს ქრისტეს მიერ ტაძრის ორ განწმენდას.

„ტაძრიდან ქვეყნის მყიდველებისა და გამყიდველების განდევნით იესომ გამოაცხადა თავისი მისია — განწმინდა გული ცოდვის წაბილწვისაგან, მიწიერი სურვილებისაგან, ეგოისტური ვნებებისაგან და ბოროტი ჩვევებისაგან, რომლებიც სულს ხრწნიან. მალაქია 3:1–3 ციტირებულია.“ ქრისტეს სურვილი, 161.

ეზრასა და მათ, ვინც აღთქმაში შედის, ეუბნებიან: „აღდეგ“, ხოლო იესო ნავეს ძეს ეთქვა, აღდგომოდა მას შემდეგ, რაც ყველა მემამბოხე ოცდათვრამეტი წლის განმავლობაში დაიხოცა. ძველ ისრაელს ორი წელი დასჭირდა, რათა ათმაგი გამოცდის პროცესში ჩავარდნილიყო, და ოცდათვრამეტი წლის შემდეგ ყველა მემამბოხე მკვდარი იყო, და ღმერთი ეუბნება მათ, აღდგენენ.

„ახლა აღდექით,“ — ვთქვი მე, — „და გადაიარეთ ზერედის ხევი.“ და გადავიარეთ ზერედის ხევი. ხოლო დრო, რაც კადეშბარნეადან წამოვედით და ვიდრე ზერედის ხევს გადავიდოდით, იყო ოცდათვრამეტი წელი, ვიდრე საომარი კაცების მთელი თაობა არ მოისპო ბანაკიდან, როგორც უფალს ჰქონდა მათთვის დაფიცებული. მეორე რჯული 2:13, 14.

იოანეს მეხუთე თავში იესომ განკურნა უძლური კაცი, რომელიც იმ მდგომარეობაში ოცდათვრამეტი წლის განმავლობაში იყო, და როდესაც იგი განკურნა, იმ კაცს უთხრა: „აღდეგ.“

რადგან ანგელოზი განსაზღვრულ ჟამს ჩადიოდა აუზში და წყალს აღელვებდა; და ვინც პირველი შევიდოდა წყლის აღელვების შემდეგ, განიკურნებოდა, რა სენიც უნდა სჭირებოდა. და იყო იქ ერთი კაცი, რომელსაც ოცდათვრამეტი წელი სჭირდა უძლურება. როცა იესომ დაინახა იგი მწოლიარე და იცოდა, რომ უკვე დიდი ხანია ამ მდგომარეობაში იყო, უთხრა მას: გსურს განიკურნო?

უძლურმა კაცმა მიუგო მას: ბატონო, არავინ მყავს, რომ, როცა წყალი შეიძვრება, აუზში ჩამიყვანოს; ხოლო ვიდრე მე მივდივარ, სხვა ჩემზე უწინ ჩადის.

იესომ უთხრა მას: აღდექი, აიღე შენი საწოლი და იარე. და მყისვე განიკურნა ის კაცი, აიღო თავისი საწოლი და დადიოდა; ხოლო ის დღე შაბათი იყო. იოანე 5:4–9.

ეზრას მიერ ას ორმოცდაოთხი ათასის აღთქმის ილუსტრაციაში ხალხს უნდა „აღდგომოდა“. 1838 წელს მილერიტთა თვალსაჩინო მქადაგებელმა ჯოსაია ლიჩმა იწინასწარმეტყველა ოსმალეთის უზენაესობის დასასრული დაახლოებით 1840

წლისთვის, და მილერიტოა უწყება აღდგა, რათა ძალმოსილიყო 1840 წლის 11 აგვისტოს ზუსტი აღსრულებით. გამარჯვებული ეკლესიის ამაღლება მოიცავს წინასწარმეტყველებას, რომელიც ღვთის ხალხს აღადგენს, როდესაც აღთქმა დამტკიცდება. ეზრას მიერ უცხო ცოლებისგან განშორებაში ჩვენ ვპოვებთ მაღაქიას მიერ ლევიანთა განწმედას, აგრეთვე ქრისტეს მიერ ტაძრის ორ განწმედას, და თითოეული ხაზი მიუთითებს ხორბლისა და სარეველას განცალკევებაზე, რაც სრულდება მაშინ, როდესაც ქრისტე სამუდამოდ მოაშორებს ცოდვას ას ორმოცდაოთხი ათასის გულებიდან. ქრისტეს მეცხრე საათი და პეტრეს ორი მეცხრე საათი, ეზრას განწმედის ლოცვასთან ერთად, ემთხვევა კვირის კანონს, როდესაც უკანასკნელი წვიმა უზომოდ გადმოიღვრება. დანიელის წიგნის მეცხრე თავში დანიელი პასუხს იღებს თავის ვედრებებზე საღამოს ძღვენის ჟამს, რაც მეცხრე საათია.

დიახ, ჯერ კიდევ ვლაპარაკობდი ლოცვაში, და სწორედ ის კაცი, გაბრიელი, რომელიც წინათ ხილვაში ვიხილე, სწრაფი ფრენით მოვლენილი, შემეხო საღამოს შესაწირავის ჟამს. დანიელი 9:21.

გვამცნობენ, რომ შინის დიდ მდინარეებთან დანიელისთვის მიცემული ხილვები ამაჟამად აღსრულების პროცესშია, და რომ ჩვენ უნდა განვიხილოთ ის გარემოებანი, როდესაც ეს წინასწარმეტყველებანი იქნა მოცემული.

სინათლე, რომელიც დანიელმა ღმერთისგან მიიღო, განსაკუთრებულად ამ უკანასკნელი დღეებისთვის იყო მოცემული. ხილვები, რომლებიც მან ულაისა და ჰიდეკელის, შინარის დიდი მდინარეების, ნაპირებთან იხილა, ახლა აღსრულების პროცესშია, და ყოველი წინასწარმეტყველებული მოვლენა მალე მოხდება.

„გაითვალისწინეთ იუდეველი ერის მდგომარეობა იმ დროს, როდესაც დანიელის წინასწარმეტყველებანი იქნა მოცემული.“ Testimonies to Ministers, 113.

ხიდეკელისა და ულაის მდინარეებთან დაკავშირებული ხილვების ნათელი წარმოადგენს დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ ექვს თავს. მეცხრე თავში, რომელიც ულაის მდინარით არის წარმოდგენილი, დანიელს ეძლევა ნათელი მეშვიდე, მერვე და მეცხრე თავებზე. მეათე თავში, რომელიც ხიდეკელის მდინარით არის წარმოდგენილი, დანიელს ეძლევა მეათე, მეთერთმეტე და მეთორმეტე თავების ნათელი. წინასწარმეტყველური ინფორმაცია წარმოდგენილია როგორც თავებში ასახული წინასწარმეტყველური მოვლენებით, ასევე თვით დანიელითაც, ვინაიდან უნდა გავითვალისწინოთ იუდეველი ერის მდგომარეობა იმ დროს, როდესაც ეს წინასწარმეტყველებები მიეცა.

ჩვენ უნდა გადმოვიტანოთ ეს საკითხები უკანასკნელ დღეებზე და შევაჯეროთ ისინი სხვა წინასწარმეტყველის მოწმობებთან. ეს ნიშნავს, რომ, როგორც პეტრე იმყოფება კესარია ფილიპეში და აგრეთვე კესარია მარიტიმაში, ისე დანიელს გაბრიელი ეცხადება მეცხრე საათზე მეცხრე თავში, და ეცხადება ოცდამეორე დღეს მეათე თავში. ულაისა და ჰიდეკელის ნათელი უკანასკნელი დღეებისთვის დანიელს ეხსენება ოცდამეორე დღის მეცხრე საათზე. ეს ნათელი წარმოადგენს კვირის კანონის დროს უკანასკნელი წვიმის უზომო გადმოღვრას.

დანიელის მოწმობა სრულად იხსნება მეცხრე საათზე, რადგან იგი განსაზღვრავს როგორც გარეგან, ისე შინაგან ისტორიას იმისა, რაც უკანასკნელ დღეებში ღვთის ერს „შემთხვევა“. როდესაც ეს ნათელი წარმართებს ეუწყებათ, კორნელიუსით წარმოდგენილი, ისინი გაგზავნიან ას ორმოცდაოთხი ათასის მოსაყვანად, ღვთის რჯული მოკლულ იქნება კვირადღის აღსრულებით, და პეტრე მიუტანს უწყებას იმ ტაძარს, რომელიც ქრისტემ დატოვა და იუდეველთა ცარიელ სახლად გამოაცხადა. პეტრე მიმართავს წარმართებს და ასევე სინედრიონს, მაშინ როდესაც ეზრა ევედრება გამიჯვნას და დანიელი მარხულობს და ლოცულობს ნათლისთვის. მეცხრე საათი ორმოცდამეათე დღესასწაულზე, ქრისტეს სიკვდილის ჟამს, კორნელიუსის მიერ პეტრეს მოხმობისას, საღამოს მსხვერპლშეწირვა — ყოველივე ეს ეთანადება ელიას ქარმელის მთაზე.

აშკარაა, რომ ექვსსაათიანი პერიოდი წარმოადგენს პერიოდს, რომელიც მთავრდება კვირადღის კანონთან, თუმცა იწყება იმ მოვლენით, რომელიც უშუალოდ არის დასასრულთან დაკავშირებული, როგორც ეს იყო დილისა და საღამოს შესაწირავების შემთხვევაში. პეტრეს მიხედვით, ექვსსაათიანი პერიოდი არის კესარია ფილიპედან ზღვისპირა კესარიამდე. ორმოცდამეათე დღესასწაულზე ეს იყო ზემოთა ოთახიდან ტაძრამდე. პერიოდი, რომელიც არის ის კაშკაშა ნათელი, გზის დასაწყისში რომ არის დადგმული, არის შუალამის ძახილი, და ეს პერიოდი კვირადღის კანონამდე აღწევს. ექვსი საათი, ორ საღამოს შორის, წარმოადგენს ქრისტეს იერუსალიმში ტრიუმფალურ შესვლას, რაც, თავის მხრივ, წარმოადგენდა პერიოდს ექსეტერის საბანაკო შეკრებიდან 1844 წლის 12-დან 17 აგვისტომდე, რომელმაც დასაბამი მისცა იმ უწყების გამოცხადებას, რომელმაც თავის დასასრულს 1844 წლის 22 ოქტომბერს მიაღწია. ექსეტერი არის კესარია ფილიპე, ხოლო ზღვისპირა კესარია — 1844 წლის 22 ოქტომბერი. დასაწყისიც კესარიით არის აღნიშნული, როგორც დასასრულიც.

ტრიუმფალური შესვლა დასაწყისში დაპირისპირებით არის აღნიშნული და დასასრულშიც — დაპირისპირებით. ექსეტერში არსებული დაპირისპირება წარმოდგენილი იყო ცრუ თაყვანისცემით, რომელიც უოთერთაუნის კარავში, იმ მოედანზე, ხდებოდა. ეს ორი კარავი ორ უწყებას წარმოადგენდა, და როდესაც ქრისტე იერუსალიმში შევიდა, წვრილმანებზე მოდავემ იუდეველებმა იჩივლეს იმ უწყების გამო, რომელიც იქადაგებოდა, როცა იგი ზეთისხილის მთიდან ჩამოდიოდა და ახლად ახსნილ ვირზე ამხედრებული შედიოდა იერუსალიმში. პირველი და უკანასკნელი დაპირისპირება ამ პერიოდისთვის ალფასა და ომეგას განსაზღვრავს. ექსეტერში უოთერთაუნის ჯგუფი წარმოადგენს ქალწულთა იმ კლასს, რომელსაც ზეთი არ ჰქონდა, და მათთვის ხსნის კარი დაიხურა. ამ პერიოდის დასასრულს წმიდა ადგილას შესასვლელი კარი დაიხურა, რითაც ამ პერიოდისთვის ალფა და ომეგა იქნა მოცემული. ეს ალფა და ომეგა შეესაბამება ტრიუმფალური შესვლის ორ დაპირისპირებას, და კესარიიდან კესარიამდე — პეტრესთან ერთად.

კესარეა ფილიპეში სიმონ ბარჯონას სახელი ეცვლება და პეტრე ეწოდება იმ მონაკვეთში, სადაც იგი შთაგონების მქადაგებელ პირად არის ქებული, შემდეგ კი სატანად არის დაგმოიბილი, რადგან ეწინააღმდეგება ჯვრის უწყებას. პეტრე არის იმ

ორი კლასის სიმბოლო, რომლებიც ნათლობისა და ჯვრის უწყებით არიან განცალკევებულნი; ესაა 9/11-ისა და კვირა კანონის უწყება.

„ფარისევლითა და მებაჟით წარმოდგენილ თითოეულ კლასს გაკვეთილი აქვს მოციქულ პეტრეს ისტორიაში. თავისი მოწაფეობის დასაწყისში პეტრეს თავი ძლიერად მიაჩნდა. ფარისევლის მსგავსად, საკუთარი შეფასებით იგი იყო „არა ვითარცა სხვანი კაცნი არიან“. როდესაც ქრისტემ თავისი გაცემის წინაღმეს წინასწარ გააფრთხილა თავისი მოწაფეები: „ყველანი ცდუნდებით ჩემ გამო ამაღამ“, პეტრემ თავდაჯერებით განაცხადა: „თუმცა ყველანი ცდუნდებიან, მე კი არა.“ მარკ. 14:27, 29. პეტრემ არ იცოდა თავისი საკუთარი საფრთხე. თვითდაჯერებამ შეცდომაში შეიყვანა იგი. მას ეგონა, რომ შეეძლო ცდუნებისთვის გაეძლო; მაგრამ რამდენიმე მოკლე საათში გამოცდა მოვიდა, და წყევლითა და ფიცით უარყო თავისი უფალი.“ ქრისტეს იგავები, 152.

მეცხრე საათზე, რომელიც არის საღამოს შესაწირავის დრო, ელიას ლოცვის პასუხად ცეცხლი ჩამოვიდა და შეწირული მსხვერპლი შთანთქმა, რათა ღვთის ერმა შეიცნოს, რომ უფალი არის ღმერთი. ქარმელის მთაზე ორი კლასი არის სიმბოლურად წარმოდგენილი: ერთი კლასი, რომელიც მაშინ შეიცნობს, რომ უფალი — სწორედ ის არის ღმერთი, და მეორე, რომელიც ბაალის წინასწარმეტყველებით არის წარმოდგენილი და ამის შემდეგ მოიკვეთება.

და მოხდა ასე: საღამოს მსხვერპლშეწირვის დროს წინ მივიდა წინასწარმეტყველი ელია და თქვა: უფალო, აბრაამის, ისაკისა და ისრაელის ღმერთო, დღეს გამოცხადდეს, რომ შენა ხარ ღმერთი ისრაელში, და რომ მე შენი მსახური ვარ, და რომ ყოველივე ეს შენი სიტყვისამებრ გავაკეთე. მიპასუხე მე, უფალო, მიპასუხე მე, რათა ამ ხალხმა იცოდეს, რომ შენ ხარ უფალი ღმერთი, და რომ შენ მათი გული კვლავ მოაქციე.

მაშინ უფლის ცეცხლი გარდამოვიდა და შეჰამა სრულადდასაწველი მსხვერპლი, შეშა, ქვები და მტვერი, და ამოლოკა თხრილში არსებული წყალიც. და როცა მთელმა ხალხმა ეს იხილა, პირქვე დაემხნენ და თქვეს: უფალია ღმერთი; უფალია ღმერთი.

და ელიამ უთხრა მათ: შეიპყარით ბაალის წინასწარმეტყველნი; არცერთი მათგანი ნუ გაექცევათ. და შეიპყრეს ისინი; და ჩაიყვანა ისინი ელიამ კიშონის ხევთან და იქ დახოცა ისინი. 3 მეფეთა 18:36–40.

საღამოს მსხვერპლი, ქრისტეს სიკვდილი, პეტრეს მიერ კოჭლი კაცის განკურნება, პეტრეს მიერ სახარების უწყების წარმართებთან მიტანა, დანიელის მიერ წინასწარმეტყველური ნათლის მიღება, ელიას ლოცვის პასუხად ცეცხლის გარდამოსვლა, მაშინ როდესაც ეზრა ძამასა და ნაცარშია და ლოცულობს ლაოდისკის ფილადელფიად გარდასვლისთვის, მებრძოლი ეკლესიის გამარჯვებულ ეკლესიად გარდასვლისთვის. მეცხრე საათი არის მსხვერპლის ჟამი, შესმენილი ლოცვის ჟამი, ჟამი, როცა ზეცა ეხება დედამიწას, ხიდი სამსჯავროსა და წყალობას შორის, და ამიტომაც კვდება ქრისტე მეცხრე საათზე, რადგან მსხვერპლის მეცხრე საათმა სახარება გაუხსნა წარმართებს, მათ, ვინც ბნელში იხდნენ, მაგრამ იხილავდნენ დიდ ნათელს,

როცა დანიელის წიგნი სრულად გაიხსნება საკვირაო კანონის დროს.

მსაჯულთა 6:21-ში გედეონის ძღვენისას უფლის ანგელოზი თავისი კვერთხით შეეხო გედეონის ხორცსა და უფუარ პურს, და კლდიდან ამოხეთქილმა ცეცხლმა იგი სრულად შთანთქა. ცეცხლმა დაადასტურა ღვთის მოწოდება გედეონის მიმართ და მისი ნიშნის მიღება.

და უთხრა მას: თუ ახლა ჰპოვე წყალობა შენს თვალში, მაჩვენე ნიშანი, რომ შენ მელაპარაკები. ნუ წახვალ აქედან, გევედრები, ვიდრე შენთან მოვალ, ჩემს ძღვენს გამოვიტან და შენს წინაშე დავდებ. ხოლო მან თქვა: დავრჩები, ვიდრე კვლავ მოხვიდე. და შევიდა გედეონი, მოამზადა თიკანი და ერთ ეფა ფქვილის ხმიადი პურები; ხორცი კალათაში ჩადო, ნახარში კი ქოთანში ჩაასხა, და გამოუტანა მას მუხის ქვეშ და წარუდგინა. და ღვთის ანგელოზმა უთხრა მას: აიღე ხორცი და ხმიადი პურები, ამ კლდეზე დააწყვე და ნახარში გადაასხი. და ასეც მოიქცა. მაშინ უფლის ანგელოზმა გაიწოდა კვერთხის ბოლო, რომელიც ხელში ეჭირა, და შეეხო ხორცსა და ხმიად პურებს; და ავარდა ცეცხლი კლდიდან და შთანთქა ხორცი და ხმიადი პურები. მაშინ უფლის ანგელოზი გაუჩინარდა მისი თვალთაგან. და როცა გედეონმა შეიცნო, რომ იგი უფლის ანგელოზი იყო, თქვა გედეონმა: ვაი მე, უფალო ღმერთო! რადგან პირისპირ ვიხილე უფლის ანგელოზი. მსაჯულნი 6:17-22.

ანგელოზი გედეონს ამ თავის პირველ მუხლში გამოეცხადა და გედეონს „ძლიერ მამაც კაცად“ უწოდა, ხოლო გედეონმა ნიშანი მოითხოვა, რათა ეს განცხადება დადასტურებულიყო. შემდეგ გედეონი ანგელოზს სთხოვს, რომ დაყოვნდეს, ხოლო წინასწარმეტყველებაში დაყოვნებული ანგელოზი მეორე ანგელოზია. მას შემდეგ, რაც დაყოვნების დრო დასრულდა, გედეონმა შესაწირავი მიიტანა და ცეცხლმა შთანთქა შესაწირავი. გედეონი მეცხრე ჟამს იმყოფება, რადგან ელიასთვის ეს იყო საღამოს შესაწირავი, ხოლო მეცხრე ჟამი არის საკვირაო კანონი, როდესაც სულთმოფენობის ცეცხლოვანი ენები ერთდება. გედეონი წარმოადგენს იმ კლასს, რომელიც უფალს პირისპირ ხედავს, რაც სწორედ დანიელს შეემთხვა მეთათე თავში. როდესაც გედეონმა დაინახა, რომ ცეცხლმა შთანთქა შესაწირავი, მაშინ მიხვდა, რომ ურთიერთობა ჰქონდა უფალთან, რომელიც პირისპირ ჰყავდა ნანახი.

გედეონი ამ სინამდვილეს მაშინ ეღვიძება, როდესაც ცეცხლის სასწაული ნიშანს ადასტურებს; და ნიშანი იყო თავად გედეონი, ღვთის ძლიერი კაცი, და სამასი მღვდლის ლაშქარი, რომელთაც ყველას ხელში ჰქონდათ აბაკუმის სამასი დაფა. ნიშანი, ანუ დროშა, თავად გედეონია, აგრეთვე სამასიანი ლაშქარიც, რომელიც იმავდროულად ეზეკიელის ძღვეამოსილი ლაშქარია — რომელიც აღდგება ოცდამეშვიდე თავში.

როდესაც კარავი ეკურთხა ლევანთა 9:23, 24-ში, მას შემდეგ, რაც აარონმა, როგორც მღვდელმთავარმა, თავისი პირველი შესაწირავები მიიტანა, გამოდის ცეცხლი უფლის წინაშედან და შთანთქავს სამსხვერპლოზე დასაწველ მსხვერპლსა და ქონს. ხალხი შეჰყვირის და შიშისძრწოლით პირქვე ეცემა. ეს უნდა, სტრიქონი სტრიქონზე, შეესაბამებოდეს ელიას ცეცხლს.

ეზრას მეცხრე საათის ლოცვა ხორბლისა და სარეველას განცალკევებისთვის, რომელიც კვირადღის კანონთან ხდება, მაშინ აღსრულდება, როდესაც მეზრძოლი ეკლესია გარდაიქმნება გამარჯვებულ ეკლესიად. იგი გედეონის ცეცხლსაც უნდა შეესაბამებოდეს. შემწველი ცეცხლი აარონის პირველ შესაწირავზე, რომელიც შვიდდღიანი კურთხევის შემდეგ, მერვე დღეს იქნა შეწირული, იმავე დღესვე კვლავ გამოვიდა და გაანადგურა აარონის ორი ბოროტი ძე. როდესაც სულიწმიდა უზომოდ გადმოიღვრება მეცხრე საათზე, კვირადღის კანონის დროს, მოხდება მღვდელთა ორი კლასის განცალკევება, და გამარჯვებული ეკლესია დაიწყებს იმ საქმის აღსრულებას, რომელსაც ეფესოს თეთრი ცხენი განასახიერებს, რომელიც გამოდის, რათა იძლიოს და გასძლიოს. გამარჯვებული ეკლესიის ცხება მეორე მოწმეს პოულობს სოლომონის ტაძარში.

სოლომონის მიერ ტაძრის მიძღვნისას 2 ნეშტთა 7:1–3-ში, სოლომონის ლოცვის შემდეგ, ცეცხლი გადმოვიდა ზეციდან და შთანთქა სრულადდასაწველი შესაწირავნი და მსხვერპლნი. უფლის დიდებამ აავსო ტაძარი, რამაც ხალხი თაყვანისცემამდე მიიყვანა და აღიარებინა ღვთის სიკეთე და მისი მარადმყოფი წყალობა. საკვირაო კანონთან დაკავშირებით ეკლესია, გამარჯვებული, ზაქარიასა და ესაიას თანახმად, ამაღლდება ყველა მთაზე მაღლა როგორც გვირგვინი და როგორც დროშა. როდესაც სოლომონის მიერ ტაძრის მიძღვნისას ცეცხლი გარდამოვიდა, ტაძარი უფლის დიდებით აივსო, რაც სიმბოლურად აღნიშნავს, რომ მეშვიდე საყვირის ხმამ თავისი საქმე ღვთის ხალხზე დაასრულა და უკვე აპირებს სწორედ იმავე საქმის დასრულებას მეთერთმეტე საათის მუშაკებზე. მეშვიდე საყვირი წარმოადგენს გამოსყიდვას, ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთებას, რომელიც ხდება მაშინ, როცა იესო მაღლა სწევს თავისი დიდების სამეფოს. ის ცეცხლი, რომელიც გადმოვიდა მოსეს სავანეზე და სოლომონის ტაძარზე, ასევე იყო სამსჯავროს ცეცხლი აარონის ძისთვის, როგორც დავითისთვისაც.

დავითის შესაწირავი არაუნა/ორნანის საკალოზე 1 ნეშტთა 21:26-ში, დავითის აღრიცხვით გამოწვეული წყლულის დროს, ზეციდან სამსხვერპლოზე გარდამოსული ცეცხლით იქნა პასუხცემული, რაც მიღებას ნიშნავდა და წყლულს აჩერებდა. ლაოდიკიის წყლული დასრულდება, როდესაც ცეცხლი გარდამოვა დავითის შესაწირავზე, რათა შეჩერდეს წყლული — მისი ადამიანურ ძალასა და სიბრძნეზე დამოკიდებულებისა. ადამიანურიდან საღვთო-ადამიანურზე გადასვლა აღინიშნება მაშინ, როდესაც შერიგება აღსრულდება და ეკლესია დროშად აღიმართება. იმ დროს, სოლომონის ტაძართან თანხმობაში, უფლის დიდებამ აავსო ტაძარი, როდესაც ღვთაებრიობა შეერთებულია ადამიანობასთან.

განვაგრძოთ შუაღამის შემახილის პერიოდის განხილვას, რომელიც წარმოდგენილია მესამე და მეცხრე საათებით, მომდევნო სტატიაში.

და ექვსი დღის შემდეგ იესომ წაიყვანა პეტრე, იაკობი და იოანე, მისი ძმა, და აიყვანა ისინი მაღალ მთაზე განცალკევებით. და იცვალა ფერი მათ წინაშე; და მისი სახე გაბრწყინდა, ვითარცა მზე, და მისი სამოსელი გახდა თეთრი, ვითარცა ნათელი. და აჰა, გამოეცხადნენ მათ მოსე და ელია, რომლებიც ესაუბრებოდნენ მას.

მაშინ მიუგო პეტრემ და უთხრა იესოს: უფალო, კარგია ჩვენთვის აქ ყოფნა; თუ გნებავს, გავაკეთოთ აქ სამი კარავი: ერთი შენთვის, ერთი მოსესთვის და ერთი ელიასთვის. ვიდრე იგი ჯერ კიდევ ლაპარაკობდა, აჰა, ნათელმა ღრუბელმა დაჩრდილა ისინი; და, აჰა, ხმა გაისმა ღრუბლიდან, რომელმაც თქვა: ეს არის ჩემი საყვარელი ძე, რომელიც მე სათნო-მყავ; მას უსმინეთ.

და როცა მოწაფეებმა ეს გაიგონეს, პირქვე დაემხნენ და ძლიერ შეეშინდათ. მაშინ მივიდა იესო, შეეხო მათ და უთხრა: აღდეგით და ნუ გეშინიათ.

და როცა თავიანთი თვალები აღაპყრეს, არავინ იხილეს, გარდა მხოლოდ იესოსი. ხოლო როცა მთიდან ჩამოდიოდნენ, იესომ უბრძანა მათ და უთხრა: ეს ხილვა არავის უამბოთ, ვიდრე ძე კაცისა მკვდრეთით აღდგებოდეს. მათე 17:1–9.